

Konsulen, indtil Appelsagen bliver endt. Det er et Hensyn, der kan tages til den domfældte, som samtidig ikke kan stude Domhaverens Udset til at erholde Fyldbestgørelse, og det er altsaa en Bøining hen imod den gældende Ret i Hjemlandet, som man har ment, at man uden Skade til den domfældtes Betryggelse kunde gaa ind paa. — Til § 8, som omhandler den kriminelle Jurisdiction, have vi dernæst i Udvalget stillet nogle Endringer, hvoraf de fleste forklare sig selv og ikke behøve nogen videre Udvikling, idet de enten ere rent redaktionelle eller kun sigte til at fremhæve noget, som i Virkeligheden maa siges implicite at ligge i Lovforslaget. Det samme gælder egentlig om den Endring, vi have foreslaact i Bestemmelsen om Meddomsmændene, som jo saa vidt mulig skulle tiltages, naar den Straf, der er Tale om, er af en vis Størrelse. Vi foreslaa der udtrykkelig at sige, at det skal være „dertil stiftede“ Personer. Det er vel selvfølgelig underforstået i Lovforslaget og bliver kun her udtrykkelig udtalt, fordi der jo ganske vist paa saadanne Steder kan være Elementer, ogsaa blandt de Danske, som man ikke kunde ønske at have til Meddomsmænd. Det er derfor udtrykkelig ønsket fremhævet af Udvalget, at det skal være „dertil stiftede“ Personer og ligeledes er det en Rættelse, et mere korrekt Udtryk, naar der i Stedet for „Europæere“ kommer til at staa „fra Landets Jurisdiction undtagne Personer“, da det naturligtvis er Lovforslagets Mening, at hvad der her siges om, at Meddomsmænd kunne tages mellem Europæere, ogsaa gælder Amerikanere og Afrikanere, hvor der efter Omstændighederne er lignende Personer at vælge imellem. Derimod er det en noget betydeligere Endring, naar Grænsen for de Tilfælde, i hvilke Meddomsmænd skulle medtages, i Paragrafens 4de Stykke er sat noget lavere end efter Lovforslaget. Efter dette var Grænsen nemlig sat ned, naar sigrre Straf end Bøder paa indtil 500 Kr. findes at burde anvendes. Udvalget har ment, at der var Anledning til at sætte dette ned til 200 Kr., det er selvfølgelig en Skønssag, hvor man vil sætte Grænsen, og der kan ikke gøres absolute Betragtninger gældende for, at det ene er bedre end det andet. En medvirkende og væsentlig medvirkende Grund for Udvalget til at foretage denne Rættelse i Grænsen ved de Tilfælde, hvor Konsularretten skal forstærkes med Meddomsmænd, har været den Omstændighed, at vi have ment at burde supplere Lovforslaget med Forskrifter angaaende Appellabiliteten af disse Domme, som ere affagte med Straf, og at vi med

Hensyn til denne supplerende Forskrift netop have fundet, at der var en rimelig Ubvendelse for en Grænse af 200 Kr.s Bøde. — Med Hensyn til det af Lovforslaget ikke udtrykkelig berørte Punkt, nemlig om, hvorvidt en Straffedom, affagt af Konsularretten, kan appelleres — det vil vides, at den efter Systemet slet ikke kan affiges, naar den gaar ud over 6 Maaneders Fængsel — foreslaa vi, at naar Dommen lyder paa Fængsel, kan den slet ikke appelleres, fordi den vedkommende der har et kraftigere og virksomere Middel ifølge Lovforslaget, nemlig at forlange Hjemsendelse til Behandling ved første Instans, saa han slet ikke behøver at finde sig i nogen Dom. Det hedder nemlig i Lovforslaget, at hvis „tiltalte selv forlanger det, bliver han endvidere at hjemsende for at stilles for og dømmes af nævnte Domstol i alle Tilfælde, hvor højere Straf end Bøder er ham paalagt ved Konsulens og Meddomsmændenes Dom; denne bortfalder da, naar Hjemsendelsen er effektueret.“ Altsaa, vi have ment, at i saa Fald behøves Appel ikke; forlanger vedkommende ikke at hjemsendes, bethder det, at han finder sig i Dommen. Med Hensyn til Bøder derimod, har man ment at burde bevare Appellen, men saa er Spørgsmaalet, hvilken Virkning Appellen skal have med Hensyn til Bødernes Eksekution eller Dommens Fuldbyrdselse. Skal den have den Virkning, at den ikke kan fuldbyrdes, vil den ganske vist, som der jo er Tale om ved Domme af en borgerlig Ret, i mange Tilfælde være ganske illusorisk. Vi have derfor ment, at der var Grund til at drage denne Grænse saaledes, at i visse Tilfælde kan Bødedommen slet ikke appelleres, nemlig naar den ikke har en vis summa appellabilis; det er for Resten aldeles overensstemmende med den gældende Ret, kun at vi have ment, at efter Forholdenes Bestaaen maatte summa appellabilis stilles højere end herhjemme, og vi have da fundet, at netop de 200 Kr., jeg før omtalte i en anden Retning, var en naturlig Grænse. Bødedomme kunne altsaa kun appelleres, naar Bøden overstiger 200 Kr., som er summa appellabilis, og dernæst maa vedkommende stille Sikkerhed for Beløbet, ellers vilde i Tilfælde af Appel Bødedommen i alt for mange Tilfælde blive alt for illusorisk, og den vedkommende vilde være ikke alene fristet, men opfordret til at iværksætte Appel, naar han derved uden Hindring blev sat i Stand til at unddrage sig dens Fuldbyrdselse.

Af ringere Betydning er Udvalgets Forslag til § 10, som handler om Protokolationen, en Protokolation, der, som sagt,